

OBLECIAŁY (1) *part praet act*

o oraz e *prawdopodobnie jasne* (tak w ob- oraz lecieć; a *jasne*.

sg m A obleciały. ◇ [pl N subst obleciał(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. oblecieć.

1. Zrujnowany, zniszczony:

W porównaniu: Pátrzcie ná blifką łásiedzką ziemię Węgrow niegdy bogátych y możnych. Ná one złote iábłko ktolestwá [!] ich/ iáko ná obleciáły dom/ iáko ná dąb z ktorego liście opádły *SkarKazSej* 682b.

2. [Opadły, wypadły: Skorá wyfchá/ chropáwa/ żyły otrętwiáłe/ Członki wśzyftkie zemdlone/ włoły obleciáłe. *ProtKonterfet B (Linde).*]

Synonim: 1. zniszczony.

Cf **OBLECIEĆ**